

Respect pentru oameni și cărți

Wrightson Watson
Mărturisirea
corespondentă de
cărțile coordonată de

Christie Watson

Acolo unde femeile sunt regi

Traducere din engleză de
Irina Negrea

Măicuța — bunica ta — era renumită pentru lustruirea cratiștelor și depărarea poveștilor.

— Odată, demult de tot, obișnuia ea să ne spună mie și surorilor mele, o femeie, atât de plină de golul din ea, și-a vândut trupul, ca pe o bucată de carne la piață. Și femeia aceea a cutreierat toată Nigeria, căutând ceva cu care să-și umple pustiul din ea, și a învățat multe graiuri, căutând cuvinte care să-i explice deșertăciunea. Iar oamenilor le plăcea de această femeie deșteaptă și deșartă: era plămădită din lumina stelelor; inima ei sclipea ca argintul. Ascultau când ea își rostea vorbele în multe graiuri, povestind despre locurile pe care le văzuse: despre Jos, unde din cer ploua cu nestemate, și despre Nord, unde oamenii dispăreau în ziduri de nisip, și despre pâraiele din Deltă, dansând cu duhurile apelor. Și astfel, pământenii au făcut-o rege. Și glia a împlinit-o lăuntric, iar deșertăciunea era cer. Nigeria este un loc unde femeile sunt regi. Unde orice este posibil.

Toată copilăria mea, măicuța și-a lustruit tingirile, iar eu am primit-o, ascultându-i povestile, ascultându-i cântecele, o femeie mulțumită cum nu exista alta pe lume. Mama cânta tare, ceea ce era un lucru bun, deoarece sora mea, mătușa ta Bukky, de la care ai moștenit nuanța astă frumoasă de piele, avea o voce care părea că-ți străpunge chipul. Mi-aduc aminte cum s-a rugat într-o zi de măicuță să ne spună secretele ei. Soarele abia se ridicase un pic, dar noi ne treziserăm deja de câteva ceasuri, ascultând cum mama cântă și tăicuțul sfărăia.

— Te rog, se mișcăa Bukky. Te rog, mami. N-o să spun nimănui.

— N-o să vă spun niciodată ingredientul meu secret. Și a scuturat atât de tare din cap, încât mărgelele din codițe i s-au ciocnit între ele. Râdea.

— Niciodată. Puteți să mă cicăliți voi toată ziua, fiindcă degeaba, buzele-mi sunt pecetluite, ca palma lui tăticul în ziua de leafă!

— Te rog, insistă Bukky, uitându-se la cărpa cu care mămica ștergea oalele. Am putea să ne îmbogățim. Îți dai seama cum ar fi să vinzi pe autostradă o soluție care să curețe cratiștele aşa de bine!

Bukky era veșnic în căutarea unor metode de a face bani, dar era cam prostuță. Odată, fusese la un pas de a fi arestată, după ce un om i-a zis că îi dă o sută de dolari americani dacă era de acord să treacă o geantă prin vama de la aeroport. Dacă tăicuțul n-ar fi trecut cu mașina pe-acolo și nu ar fi văzut-o, plecată de la școală, făcându-și de lucru pe stradă cu o geantă care nu era a ei, Bukky ar fi ajuns precis la închisoare. Iar dacă s-ar fi întâmplat ca mămica să treacă pe-acolo cu mașina, Bukky n-ar fi scăpat cu viață din mâinile ei, cu siguranță. Și de unde să știm noi dacă porțile Raiului s-ar mai fi deschis în urma unui astfel de delict, fie el și izvorât din prostie? Însă ceea ce mi-a rămas mie în suflet nu este naivitatea lui Bukky sau exasperarea părinților noștri. Ci, mai degrabă, nu pot uita lumina din casă, dănuind jucăușă pe oalele acelea de gătit, scăparând mii de diamante în firele de praf și pe obrajii durdulii ai lui Bukky; râsul măicuței; sforăitul tatei. Acea mică pustietate în care urmează să crești. Acolo unde femeile sunt regi.

Îmi amintesc de casa noastră, cu câteva trepte sparte și un acoperiș prin care ploua înăuntru, construită în jurul unei curți interioare, unde mămica spăla orezul într-o din oalele ei; pot să jur că orez aşa de curat ca al nostru nu găseai în toată Nigeria. Surorile mele, Miriam, Eunice, Rebekah, Bukky, Esther, Oprah și Priscilla

pierdeau vremea privindu-se toată ziua în celealte crăite strălucitoare ale mamei, studiindu-și grosimea sprâncenelor, distanța dintre ochi (Bukky zicea mereu că între ochii lui Esther ai fi putut parca o mașină), forma buzelor, arcuirea genelor. Tăticul chicotea amuzat ori de câte ori le vedea cum se oglindea în luciul oalelor, iar pe mine mă mângâia pe cap. „Frumoasa Deborah”, îmi zicea el. Eu nu mă priveam niciodată în luciul oalelor. Știam, chiar de la o vîrstă atât de fragedă, că e un păcat să fii trufaș. Eram un copil intelligent, Elijah. Un copil dotat. Învățasem Biblia atât de bine, încât puteam recita Psalmii de la vîrstă de un an. Nu știau dacă devenisem preferata tatei pentru că nu mă oglindeam niciodată în vreo crăiță sau, mai ales, fiindcă eram dornică să studiez Biblia. Știam însă că tata mă prefera pe mine. Și orice fată care este preferata tatălui ei crește binecuvântată, cum am crescut eu.

De fapt, noi toți eram binecuvântați. Ne plăcea școala și ne duceam la Biserica Apostolică a Întoarcerii lui Hristos, aflată la doar un sfert de ceas de mers pe jos. Dar și mai mult ne plăcea să venim acasă de la școală, ca să mânăm împreună la masă și să ne povestim întâmplările de peste zi, apoi să citim Biblia sau celealte cărți pe care tăicuțul ni le cumpăra de la prăvălia de lângă serviciul lui, sau cărți pe care ni le dădea mama și care fusese să citite de atâtea ori, încât stăteau deschise, ca și cum poveștile din ele erau vii și voiau să fie auzite. Locuim la periferia Lagosului, în cartierul Yaba, lângă stația de autobuz de pe University Road, înspre cimitir: eu, mama, tata, cele șapte surori ale mele, mătușile, bunicii și frații mei, Othniel și Immanuel, deși Othniel era ocupat cu învățătura, ca să devină farmacist, așa că era mereu plecat fie la serviciu, fie la biblioteca universitară, iar Immanuel

își petrecea tot timpul cu iubita lui, care locuia pe insula Victoria. Pentru noi, iubita lui Immanuel era o enigmă și mai mare decât pasta de curățat crăite a mamei; avusese un rol într-un clip muzical, iar părintii ei erau despărțiti și nu mergeau niciodată la biserică.

Biserica a fost mereu o parte importantă din viața noastră. Când trăiești ca în Rai, nu poți uita să îi mulțumești lui Dumnezeu. Iar noi mai aveam un motiv de a-l iubi pe Domnul: unchiul nostru, fratele tatii, se născuse cu glasul Lui în suflet. Unchiul Pastor înfăptuia minuni. Putea întoarce un om din morți, readucându-l la viață, sau știa să risipească ghinionul unei case, făcând din ea cea mai norocoasă familie din tot Lagosul. Am văzut-o cu ochii mei. Am văzut multe lucruri. Odată, un om s-a rugat pentru minunea de a scăpa de grija zilei de mâine și a venit la biserică, după o săptămână, cu un bilet căștigător la loto, un ceas Rolex nou-nou și o iubită cu niște săni atât de mari, încât tăticul nu s-a putut abține să nu facă niște comentarii, iar mama l-a obligat să arunce în cutia milei toți *naira*¹ pe care-i avea în buzunar. Ce-am mai râs cu toții atunci, Elijah dragă! Biserica noastră era un loc plin de fericire și voie bună, iar fetișoara ta m-a purtat cu gândul înapoi la acele vremuri, la râsetele părintilor noștri. Văzuserăm cu toții cum se tachinău mama și tata: el, prefăcându-se că i-a rămas în gât mâncarea gătită de ea; ea numindu-l „burtosul”. Râsetele lor. Felul în care se uitau unul la celălalt și la noi. Era atâtă fericire în casă. Și în familie. Nu există nimic mai minunat decât asta.

Căsnicia părintilor noștri avea temelii solide, așa că, atunci când vântul sufla prea vijelios, nu se clătina nimic.

¹ Moneda națională nigeriană. (N. red.)

Întâi au fost prieteni, foarte mulți ani, iar când m-am împrietenit cu Akpan, în minte cum mama și tata s-au uitat unul la celălalt și și-au zâmbit. Doreau să aibă și căsnicia mea aceleași temelii trainice. Au fost atât de fericiți când tăticul tău m-a condus sub un palmier, unde a scos din buzunarul de la pantaloni un inel care sclipea ca o stea în miez de noapte și care îl costase probabil salariul pe șase luni. Părinții mei știau ce înseamnă o căsnicie fericită. Erau mulțumiți și, totodată, ușurați. Chiar și într-un loc unde e ca în Rai, viața poate fi grea pentru femei. Dacă nu s-ar fi întâmplat ca tatăl tău, Akpan, să mă ceară în căsătorie, nu știu ce s-ar fi ales de mine. și să știi, băiatul meu, că asta este soarta multor femei din toată lumea.

Eu am fost norocoasă. Akpan a devenit prietenul meu. Venea pe la noi tot timpul și, cu fiecare nouă vizită, îmi plăcea tot mai mult de el. Avea o figură de om bun și credea în lucruri, iar adesea avea o sacoșă de la Marks & Spencer, plină de cadouri pentru noi: un set de bijuterii placate cu aur pentru mine și surorile mele, un ceasornic deșteptător de voaj pentru măicuța, deși ea nu călătorea niciodată mai departe de Ikeja și, oricum, nici nu avea baterii AAA.

Câteodată, când eram copil, îl auzeam pe Dumnezeu cu urechea mintii, auzeam vocea Lui, limpede precum culorile dimineții. Când i-am povestit lui Akpan, a zis că aveam un har divin. A zis că Dumnezeu mă alese pe mine pentru a-mi murmura secrete alese, fiindcă eram atât de frumoasă. Spunea că sunt îngerul lui și, auzindu-l, mie îmi tremura inima atât de tare în piept, că abia mai puteam să respir. Asta se întâmpla cu mulți ani înainte de a ne căsători și înainte ca Akpan să obțină o viză pentru el și o viză pentru mine, ca soție, astfel încât să ne

părăsim casa și să venim în Anglia, în apartamentul din Londra, unde te-am făcut pe tine din prima încercare. Stelele străluceau pe cer în acea primă noapte, Elijah, ca și cum stelele nigeriene ar fi călătorit cu noi până la Deptford, ca să ne lumineze când ne iubeam. Tu te-ai nașcute din dragoste, din stelele nigeriene și din secretele în care credeam.

Ești iubit, micoțul meu nigerian, cum nu a mai existat vreodată o iubire pe lume.

2.

Scârnavie afurisită dezgustătoare și păcătoasă. Elijah auzea tot timpul glasul vrăjitorului. Îi spunea să facă lucruri rele. Elijah știa că este un băiat rău. Si dezgustător. Si-ar fi dorit ca vrăjitorul să-și aleagă un alt băiat, sau măcar să își folosească puterile supranaturale doar pentru lucruri bune, cum ar fi să poată urca sus de tot sau să poată zbura. Vrăjitorul putea să facă orice. Putea să își folosească forța supraomenească pentru a ridica obiecte grele și pentru a citi gândurile oamenilor. Putea să se prefacă în animal, să devină invizibil și să zboare prin cerul înnoptat, prințând nuiele de fulgere cu mâinile goale. Elijah putea să se folosească de vrăjitorul din el pentru a gândi direct în mintea altcuiva. Dacă Elijah l-ar putea domina pe vrăjitor, ar putea să facă numai lucruri bune, cum ar fi puterile supranaturale, și atunci nu i-ar mai fi atât de frică de el. Frică de ceea ce era în stare să facă în continuare. Frică de ceea ce l-ar fi putut pune pe el să facă.

Elijah locuia cu Sue și Gary într-o casă plină de indicații despre ce trebuie să faci. El nu știa să citească, aşa că trebuia să întrebe mereu ce scrie în fiecare indicatie,

Acolo unde femeile sunt regi

iar Sue și Gary se plăcăsaseră să-i spună de fiecare dată. Norocul lui era că putea să țină minte orice:

*Fii calm și mergi mai departe.
Dacă nu s-a stricat, nu-l repară.
O casă cu dragoste înseamnă acasă.*

Stăteau pe o stradă numită fundătură, un loc unde toate casele erau mari și arătau la fel, și unde nu veneau oameni cu pielea neagră. Vecinii își spălau mereu mașinile, tundeau gardul viu sau pliveau grădinile din față ori de câte ori trecea Elijah pe acolo. Dar știa că ei așteptau, de fapt, să-l poată vedea pe vrăjitor. Elijah voia să-i prevină. Se uita la ei și deschidea gura ca să le spună să fugă din calea lui, dar, de câte ori făcea asta, nu-i ieșea niciun cuvânt. Mai bine ar fi intrat cu toții în casă, noaptea, și s-ar fi rugat la Dumnezeu, se gândeau el. Vă implor, rugați-vă la Dumnezeu, își spunea el. Si în sinea lui se ruga fierbinte pentru ca vecinii lor să se roage și ei. Ar fi trebuit să se roage cu toții în fiecare seară, ca să fie feriți de rele. Fiindcă altminteri vrăjitorul putea să le mistuie casele cu acid. Sau să-i măñânce cu totul.

În casa lui Sue și Gary era foarte curat și mirosea a varză. Nu aveau animale de companie. Îl lăsau pe Elijah să joace fotbal pe iarbă afară, dar nu-l lăsau să iasă din curte de capul lui. Camera de zi era locul unde își petrecceau cea mai mare parte a timpului, privind la ecranul unui televizor enorm, atârnat pe perete. Lui îi plăcea să se uite la *Spiderman* și la *Superman*, iar odată, când Sue era la bingo, s-a uitat la *Harry Potter*, care era despre un vrăjitor băiat, care avea o cicatrice la cap, la fel ca el. Doar că cicatricea lui Elijah nu avea aceeași formă: în loc să fie în